

# РЕШЕНИЕ

№ 5936

гр. София, 29.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,**  
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Николай Ангелов**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6479** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], [улица], вх.А, ет.2 чрез П. Г. Г., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221718001459-091-001 от 14.12.2018 г., в частта , потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 430/13.03.2019 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 95196 лв., за данъчни периоди м.08-09,2016, м.12.2016, м.04,05,09 и 10.2017 , ведно със съответните лихви от 15740,67лв, както и установените задължения по ЗКПО за данъчни периоди 2015 и 2016г в размер на 62838,98лв и лихви за просрочиев размер на 13 948,66лв. В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт. В съдебно заседание редовно призован не се представлява.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск.А. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството .

От фактическа страна се установява:

Със Заповед №Р-22221718001459-020-001/13.03.2018 г., връчена на 04.04.2018 г., изменена със Заповед №Р-22221718001459-020-002/15.06.2018 г., издадени от М. Й.

С., на длъжност началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП С., оправомощена съгласно Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма],

ЕИК[ЕИК], за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от 01.03.2016 г. до 31.01.2018 г. и по ЗКПО за корпоративен данък /КД/ за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221718001459-092-01/28.09.2018 г., срещу който не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 1 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221718001459-091-001/14.12.2018 г., издаден от М. Й. С., на длъжност началник сектор "Ревизии" при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 27.12.2018 г.

Предмет на спора в настоящото производство са допълнително установени задължения по:

- ЗДДС общо в размер на 95 196,00 лв., от които 79 455,33 лв. - главница /отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 от ЗДДС по фактури с предмет услуги, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК],

[фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]/ за данъчни периоди м. 08.2016 г.,

м. 09.2016 г., м. 12.2016 г., м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 09.2017 г. и м. 10.2017 г. и лихви за просрочие в размер на 15 740,67 лв., от които 795,06 лв. за деклариран, но невнесен в срок данък от ревизираното лице за данъчни периоди м. 10.2016 г. и м. 01.2017 г.

- КД в размер на 62 838,98 лв. /2015 г. - 30 399,99 лв. и 2016 г. - 32 583,99 лв./ и лихви за просрочие в размер на 13 948,66 лв.

Съгласно констатациите в РА основна дейност на [фирма] през ревизираните периоди е електронни медии, рекламен дизайн, печатни издания, мултимедийни рекламни продукти, изработка на уеб дизайн и интернет банери, външна реклама и билбордове, издателска дейност, рент-а-кар услуги /отдаване на луксозни автомобили под наем/, отдаване под наем на недвижими имоти. Дружеството няма декларирани обекти.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на [фирма] са предприети процесуални действия, подробно описани в РД, който на основание чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от РА.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на гореописаните дружества, както и на [фирма] с ЕИК[ЕИК].

В протоколите от извършените насрещни проверки е установено, че дружествата са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по приходите. Изготвените за целите на насрещните проверки ИПДПОЗЛ са връчени на по - голямата част от проверяваните лица по реда на чл. 32 от ДОПК / [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/, с изключение на [фирма] и [фирма], на които са връчени на декларирания електронен адрес за кореспонденция.

От страна на сочените за доставчици дружества не са представени документи и обяснения.

Констатирано е също, че фактурите предмет на проверките, са включени в дневниците за продажбите на проверяваните лица с изключение на [фирма].

По отношение на процесните доставчици е установено, че в ПП на НАП дружествата има публикувани съобщения по реда на чл. 32 от ДОПК за връчване на документи и съобщения. От проверяваните лица няма подавани данни за изплатени доходи по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ по извънтрудови правоотношения. Сочените за доставчици дружества /с изключение на [фирма]/ имат задължения към бюджета. Установено е също, че в дневника на покупките за процесните периоди на спорните доставчици са включени фактури, издадени от дружества с рисков профил и deregистрирани по ЗДДС.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №P-22221718001459-040-001/11.04.2018 г., №P-22221718001459-040-002/02.08.2018 г. и №P-22221718001459-040-003/10.08.2018 г., с които са изискани всички относими доказателства относно фактурите, издадени от процесните доставчици.

В отговор на връчените ИПДПОЗЛ ревизираното лице е представило аналитичен регистър на сметка 401 "Доставчици", от който е установено, че процесните фактури са намерили счетоводно отражение по дебита на сметка 602 "Разходи за външни услуги" срещу кредитирането на сметка 401 "Доставчици". По сметка 501 е осчетоводено плащане по фактурите. [фирма] не е представило други документи, относно процесните доставки по спорните фактури.

Предвид констатираната невъзможност сочените за доставчици дружества / [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/ да бъдат открити на декларираните адреси за кореспонденция и адрес по чл. 8 от ДОПК от [фирма] е изискано съдействие за връзка и осъществяване на контакт с дружествата /лице за контакт, телефонни номера, електронни адреси, актуални адреси за кореспонденция/. Ревизираното лице е представило електронни адреси, които не съответстват с регистрираните електронни адреси на дружеството.

В хода на процесното производство са извършени проверки в информационния масив на НАП както по отношение на ревизираното лице, така и на процесните доставчици.

I. По Закон за данък върху добавената стойност:

Във връзка с направените констатации в протоколите от извършени насрещни проверки, анализа на представените в хода на ревизията документи и извършени справки в информационния масив на НАП не е признато правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 9 от ЗДДС по фактури издадени от:

1. [фирма] - отказано право на данъчен кредит в размер на 12 400,00 лв. по осем фактури, описани в РД, с предмет услуга, за данъчен период м. 12.2016 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че в дневниците на покупките по ЗДДС дружеството декларира доставки основно от рискови доставчици. През процесния период дружеството има 4 лица на трудови договори, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ, назначени на длъжности - лепачи на афиши и монтажници сложни комбинирани изделия и за които не е подадена информация с декларации обр. 1 и обр. 6. Установено е, че дружеството има задължения.

Констатирано е, че управител на дружеството е К. М. И., за който не е подавана

декларация за самоосигуряващо се лице. Не е подавана информация с декларация обр. 1 и не са внасяни осигуровки като самоосигуряващо се лице.

2. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 4 600,00 лв. по фактури, описани в РД, с предмет услуга, за данъчен период м. 12.2016 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че дружеството е включило в дневника за продажби м. 12.2016 г. две фактури, издадени към [фирма], №406/30.12.2016 г. и 409/30.12.2016 г. с предмет услуга с обща стойност на ДДС 3 000,00 лв. През процесния период дружеството има 4 лица на трудови договори, назначени на длъжности продавач консултанти и работник поддръжка на пътища, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ. За назначените лица не е подадена информация с декларации обр. 1 и обр. 6.

3. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 078,00 лв. по фактура №360/17.11.2016 г., с предмет услуга, за данъчен период м. 12.2016 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно

[фирма] е установено, че през процесния период дружеството има едно лице, назначено на трудов договор на длъжност сервитьор, за което не е подадена информация с декларации обр. 1.

В хода на ревизията е констатирано, че при предходни проверки на [фирма] за връчване на ИПДПОЗЛ е констатирано, че адресът за кореспонденция: [населено място], [улица] не съществува. Относно адреса е направено запитване до [община] /с писмо №4001217019649-041-001/09.02.2017 г./ и е получен отговор, съгласно който в регулационния план на кв. М., [населено място], одобрен със Заповед №РД-02-14-141-1989 г., действащ в момента, няма адрес: [населено място], [улица].

4. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 4 600,00 лв. по три фактури, описани в РД, с предмет услуга, за данъчен период м. 10.2017 г.

Въпреки връченото на декларирания електронен адрес за кореспонденция ИПДПОЗЛ, соченото за доставчик дружество не е представило изисканите документи и обяснения относно спорните доставки.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че в дневника за покупки по ЗДДС за процесния период дружеството декларира покупки основно от рисково дружество [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В процесния период в дружеството има две лица, назначени на трудови договори на длъжност сътрудник в офис и технически секретар, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ.

Установено е, че управител на [фирма] е Х. Б. К., който е управител на 14 дружества. При извършена справка за Х. К. е установено, че не е подавана декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице. Не са деклариран и внасяни дължими ЗОВ.

5. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 3 308,33 лв. по две фактури, описани в РД, с предмет услуга, за данъчен период м. 05.2017 г.

Въпреки връченото на декларирания електронен адрес за кореспонденция ИПДПОЗЛ, соченото за доставчик дружество не е представило изисканите документи и обяснения относно спорните доставки.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че дружеството не е включило в дневника за продажби за данъчен период м. 05.2017 г., както и в следващите данъчни периоди, процесните фактури №20...302/23.05.2017 г. и №20...337/31.05.2017 г. Дружеството не е имало регистрирани трудови договори.

Управителят на [фирма] - В. В. В. не е подавал декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице и не са деклариран и внасяни дължими ЗОВ.

6. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 50 240,00 лв. по осем фактури, описани в РД, с предмет услуга, СМР по договор, за данъчни периоди м. 08.2016 г., м. 09.2016 г., м. 12.2016 г. и м. 04.2017 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че декларираната от дружеството дейност е: търговска дейност в страната и чужбина; производство и търговия със селскостопански стоки, търговия с хранителни и нехранителни стоки, туристически услуги, покупка на стоки и други вещи с цел продажба в първоначален, преработен или обработен вид в страната и чужбина, продажба на стоки от собствено производство, търговско представителство и посредничество, спедиционни, складови, бартери и консигнационни сделки, строителство и строително - монтажна дейност, рекламна дейности други дейности незабранени от закона, както и всяка друга помощна и съпътстваща дейност при спазване на нормативно установения ред, когато има разрешителен режим – след съответното разрешително. През процесните периоди дружеството има назначени пет лица на трудови договори на длъжности общ работник, гипсация, арматурист, зидаро мазач, за които не е подадена информация с декларации обр. 1 и обр. 6.

Установено е, че управител на [фирма] е М. М. И., който е управител и представляващ на [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК].

Установено е, че М. И. не е подавал декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице, не е подавана информация с декларация обр. 1 и не са внасяни осигуровки като самоосигуряващо се лице.

7. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 600,00 лв. по фактура №677/31.12.2016 г., с предмет услуга, за данъчен период м. 12.2016 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че през процесния период в дружеството няма назначени лица на трудов договор.

На [фирма] е извършвана ревизия по ЗДДС с обхват от 01.01.2017 г. до 30.04.2017 г., приключила с РА №Р-22220617004935-091-001/16.01.2018 г., с който на дружеството са установени задължения. Съгласно РА начисления от ревизираното лице данък за продажбите е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

Управителят на [фирма] - Б. Д. П. е управител и представляващ на 19 дружества. Същият не е подавал декларация за самоосигуряващо се лице. Не е подавана информация с декларация обр. 1 и не са внасяни осигуровки като самоосигуряващо се лице.

8. Относно [фирма] е отказано право на данъчен кредит в размер на 1 629,00 лв. по фактура №/110...96/20.09.2017 г., с предмет услуга, за данъчен период м. 09.2017 г.

От извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че декларираната от дружеството дейност е шивашки услуги, търговия с текстилни изделия, покупко-продажба на стоки, както и всяка друга дейност, чието извършване не е забранено от закона. През процесния период дружеството има назначени осем лица на трудов договор на длъжност машинни оператори шиене и гладачи, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ. Подадена е информация с декларации обр. 1 и обр. 6, в резултат на което са генерирани задължения за внасяне на осигурителни вноски, но същите не са внесени.

След анализа на представените документи и наличните данни от информационната система на НАП във връзка с процесните доставчици ревизиращият екип е формирал извод, че сочените за доставчици дружества са фактурирали фиктивни доставки на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, посредством които [фирма] е ползвало неправомерно правото на приспадане на данъчен кредит и е намалявало резултатите си за ефективно внасяне на ДДС.

На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит на [фирма] общо в размер на 79 455,33 по спорните фактури, издадени от процесните доставчици.

II. По Закон за корпоративното подоходно облагане за 2015 г.

Установено е, че дружеството е подало Г. по чл. 92 от ЗКПО, с която е деклариран данъчен финансов резултат – данъчна печалба в размер на 20 451,54 лв. и корпоративен данък - 2 045,15 лв.

В хода на процесното производство е установено, че в счетоводството на [фирма] са отчетени разходи по сметка 602 "Разходи за външни услуги" по фактури, издадени от [фирма], на обща стойност в размер на 303 000,00 лв.

При извършена проверка в информационния масив на НАП относно [фирма] е установено, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС по инициатива на орган по приходите, считано от 18.05.2016 г. Констатирано е, че в дневниците на продажбите за данъчни периоди м. 04.2015 г., м. 05.2015 г., м. 10.2015 г., м. 11.2015 г. и м. 12.2015 г. проверяваното лице е включило фактури, издадени към [фирма], както следва: №5/16.04.2015 г. /пристр. сграда по дог. 01.10.2015 г./ с ДО 30 000,00 лв., ДДС 6 000,00 лв.; №7/18.05.2015 г. /по договор/ с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв.; №24/12.12.2015 г. /материали/, с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв.; №29/26.11.2015 г. /авансово по дог. от 01.11.2015 г./ с ДО 63 000,00 лв. и ДДС 12 600,00 лв.; №10...02/30.11.2015 г. /авансово плащане/, с ДО 10 000,00 лв. и ДДС 2 000,00 лв.; №33/16.12.2015 г. /СМР по договор от 30.11.2015 г./, с ДО 70 000,00 лв. и ДДС 14 000,00 лв.; №26/19.12.2015 г. /материали/ с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв.; №35/21.12.2015 г. /СМР по договор от 30.11.2015 г./ с ДО 70 000,00 лв. и ДДС 14 000,00 лв.

Установено е, че в дружеството има назначени 4 лица на трудови договори на длъжности маркетинг директор и технически ръководител строителство, за които са подадени уведомления по чл. 62 от КТ. За лицата е подадена информация с декларации обр. 1 и обр. 6, в резултат на което са генерирани задължения за внасяне на осигурителни вноски, които не са внесени. Няма подавани данни за изплатени доходи по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ по извънтрудови правоотношения. Дружеството има задължения към бюджета.

Предвид на това, че [фирма] не е представило документите, които са изискани по реда на ДОПК и съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 4 от ДОПК органите по приходите са приели, че същите не съществуват.

Във връзка със спорните фактури, издадени от [фирма], ревизираното лице е представило:

- Договор за поръчка за извършване на строително-монтажни работи /СМР/ от 01.10.2014 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/. Предмет на договора са строително-монтажни работи на обект: в [населено място],

[улица]: пристрояване на административно-складова сграда от две части с ЗП 550 кв.м., от които 140 кв. м склад и 410 кв. м пристройка. Съгласно договора възложителят се задължава да изплати на изпълнителя на 4 части авансово сумата от 180 000,00 лв. без ДДС и 30 000,00 лв. след извършване и приемане на строително-монтажни работи. Дейностите, предмет на договора, се извършват с материали на изпълнителя.

- фактури №20...29/22.12.2014 г. и /с ДО 40 000,00 лв. и ДДС 8 000,00 лв./, №20...30/23.12.2014 г. /с ДО 50 000,00 лв. и ДДС 10 000,00 лв./, №20...32/27.12.2014 г. /с ДО 59 500,00 лв. и ДДС 11 900,00 лв./ и №5/16.04.2015 г. /с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв./, издадени от [фирма], с предмет - пристрояване на административна сграда с Р. 500 кв. м по одобрен проект и договор от 01.10.2014 г. към съществуващ склад с Р. 129,54 кв. м и преустройство на същия в административна сграда, съответно първо, второ, трето и четвърто авансово плащане.

Към фактурите са приложени акт обр. 19 и количествено-стойностна сметка;

- Договор за поръчка за извършване на СМР от 01.11.2015 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/. Предмет на договора са СМР на обект в [населено място], [улица]: ремонт на склад от 325,94 кв. м, включващ в себе си реконструкция на покрив, изграждане на подпорни колони, демонтаж на ламаринен покрив, подмяна на подпокривни конструкции, подмяна на ламаринен покрив – монтаж, премахване на бетонна преграда на стена, изграждане на външни стени, монтаж на портална врата, изливане на бетонов под от 325,94 кв. м, направа на два броя бетонови площадки от по 12 кв. м. Съгласно

т. 2 от договора възложителят изплаща на изпълнителя сумата в размер на 130 000,00 лв. без ДДС както следва: 65 000,00 лв. авансово плащане до 30.11.2015 г. и 65 000,00 лв. при окончателно приключване на договора, но не по-късно от

30.12.2015 г. Дейностите, предмет на договора, се извършват с материали на изпълнителя.;

- Анекс от 05.12.2015 г. към договора за поръчка за извършване на СМР от 01.11.2015 г. Съгласно анекса възложителят се задължава да изплати на изпълнителя сума в размер на 63 000,00 лв. без ДДС до 30.11.2015 г., срещу което изпълнителят се задължава в едномесечен срок да извърши равностойна на сумата услуга. Останалата част от т. 2 отпада.;

- фактура №29/26.11.2015 г., издадена от [фирма] /с ДО 63 000,00 лв. и ДДС 12 600,00 лв./, с предмет - авансово плащане по договор от 01.11.2015 г.", приложени акт обр. 19 и количествено стойностна сметка;

- Договор за поръчка за извършване на СМР от 01.05.2015 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/. Предмет на договора са СМР на обект в [населено място], [улица]: вътрешен ремонт и преоборудване на административна сграда към едноетажна сграда – склад със ЗП 129,54 кв. м. към ПУЦ за механизация, техническо обслужване на селското стопанство, стопански двор М. към АПК [населено място]. Съгласно т. 2 от договора възложителят се задължава да изплати на изпълнителя на 3 части сумата в размер на 180 000,00 лв. без ДДС както следва: 40 000,00 лв. авансово плащане при подписване на договора; 70 000,00 лв. етапно изпълнение от

договора при срок на изпълнение най-късно до 31.07.2015 г. и 70 000,00 лв. при окончателно приключване на договора, но не по-късно от 31.10.2015 г. Дейностите, предмет на договора, се извършват с материали на изпълнителя;

- с Анекс от 15.06.2015 г. към договора от 01.05.2015 г. е договорено възложителят да изплати на изпълнителя еднократно сумата в размер на 30 000,00 лв. без ДДС, срещу което изпълнителят се задължава до 31.07.2015 г. да извърши равностойна на сумата услуга. Останалата част от т. 2 отпада.

- фактура №7/18.05.2015 г. с ДО 30 000,00 лв. и ДДС 6 000,00 лв./ с предмет - вътрешен ремонт на склад с Р. 129,54 кв. м. и преустройство в административна част по договор от 01.05.2015 г.-авансово плащане;

- Договор за поръчка за извършване на СМР от 30.11.2015 г. между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/ с предмет СМР на обект в [населено място], [улица]: вътрешен ремонт и преоборудване на административна сграда към едноетажна сграда – склад със ЗП 129,54 кв. м. към ПУЦ за механизация, техническо обслужване на селското стопанство, стопански двор М. към АПК [населено място]. Съгласно договора възложителят изплаща на изпълнителя на 3 части сумата в размер на 150 000,00 лв. без ДДС както следва: 10 000,00 лв. авансово плащане при подписване на договора; 70 000,00 лв. етапно изпълнение от договора при срок на изпълнение най-късно до 20.12.2015 г. и 70 000,00 лв. при окончателно приключване на договора, но не по-късно от 30.12.2015 г. Дейностите, предмет на договора, се извършват с материали на изпълнителя;

- представени са фактури №10...2/30.11.2015 г. /с ДО 10 000,00 лв. и ДДС 2 000,00 лв./, №33/16.12.2015 г. /с ДО 70 000,00 лв. и ДДС 14 000,00 лв. и №35/21.12.2015 г. /с ДО 70 000,00 лв. и ДДС 14 000,00 лв./, издадени от [фирма] с предмет СМР по договор от 30.11.2015 г. с приложени обр.19 и количествено-стойностни сметки.

Органите по приходите са заключили, че от извършената насрещна проверка не се доказва реалното осъществяване на извършените СМР по договори - пристрояване на административна сграда с Р. 500 кв. м. по одобрен проект и договор от 01.10.2014 г. към съществуващ склад с Р. 129,54 кв. м. и преустройство на същия в административна сграда, ремонт на склад от 325,94 кв. м включващ в себе си реконструкция на покрив, изграждане на подпорни колони, демонтаж на ламаринен покрив, подмяна на подпокривни конструкции, подмяна на ламаринен покрив – монтаж, премахване на бетонна преграда на стена, изграждане на външни стени, монтаж на портална врата, изливане на бетонов под от 325,94 кв. м. направа на два броя бетонови площадки от по 12 кв. м. вътрешен ремонт и преоборудване на административна сграда към едноетажна сграда – склад със ЗП 129,54 кв. м. към ПУЦ за механизация, техническо обслужване на селското стопанство, стопански двор М. към АПК [населено място].

Съгласно РА във връзка с процесните фактури, издадени от [фирма], освен фактурите, договорите и приемо предавателните протоколи, няма други доказателства, удостоверяващи извършването на доставките.

На основание чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО и чл. 16 ал. 3 от ЗКПО е увеличен финансовият резултат с размера на непризнатите за данъчни цели разходи общо в размер на 273 000,00 лв.

След извършеното преобразуване при ревизията е установен данъчен финансов резултат данъчна печалба в размер на 293 451,54 лв. /при декларирана данъчна печалба в размер на 20 451,54 лв./ и КД 29 345,15 лв. /при деклариран 2 045,15 лв./

По Закон за корпоративното подоходно облагане за 2016 г.

С подадената Г. по чл. 50 от ЗКПО е деклариран данъчен финансов резултат – данъчна печалба в размер на 37 267,55 лв. и корпоративен данък - 3 726,76 лв. Авансови вноски –1 050,00 лв.

С аналогични мотиви на тези за 2015 г., във връзка с констатациите по ЗДДС относно [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], за целите на процесното производство на основание чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО и чл. 16 ал. 3 от ЗКПО е преобразуван финансовият резултат със сума в размер на 325 390,00 лв., представляваща отчетените разходи в сметка 602 "Разходи за външни услуги" по фактурите, издадени от сочените за доставчици дружества.

След извършеното преобразуване при ревизията е установен данъчен финансов резултат-данъчна печалба в размер на 362 657,55 лв. /при декларирана данъчна печалба в размер на 37 267,55 лв. /и КД 36 265,75 лв./ при деклариран 3 726,76 лв./

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-06-127 от 08.01.2019 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 430/13.03.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил обжалвания пред него РА, в частта на установени данъчни задължения по ЗДДС, ведно със съответните лихви, както и в частта по ЗКПО за 2015 г 2016 г, ведно със съответните лихви. Датата на връчване на решението е 12.04.2019г. Жалбата срещу ревизионния акт, в частта ,потвърден с решението на Директора на ДОДОП е депозирана на 25,04,2019год/стр.6 / , поради което е и допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В рамките на съдебното производство от страна на жалбоподателя бе поискано допускането на съдебно счетоводна експертиза.

От заключението на ССЕ, прието в с.з. на 06.10.2020г с вещо лице Е. Т. се установява, че експертизата е описала всички издадени процесни фактури в нарочна справка, под формата на таблица Приложение № 1. В колона № 8 от Приложение № 1 е вписано осчетоводяването в счетоводните регистри на дружеството жалбоподател.

Процесните фактури са осчетоводени като външни услуги:

Д-т сметка 602 „Разходи за външни услуги“

Д-т сметка 4531 „ДДС покупки“

К-т сметка 401 „Доставчици“

Аналитичната партида на доставчика

Жалбоподателят е ползвал данъчен кредит, както следва, видно от осчетоводяванията по сметка 4531 „ДДС покупки“ в счетоводните разпечатки:

1. [фирма]: данъчен кредит по осем фактури в размер на 12 400лв.
2. [фирма], данъчен кредит по три фактури в размер на 4 600лв.
3. [фирма], данъчен кредит по една фактура в размер на 1078лв.;
4. [фирма], данъчен кредит по три фактури в размер на 4 600лв.;

5. [фирма], данъчен кредит по две фактури в размер на 3 308,33лв.;
6. [фирма], данъчен кредит по девет фактури в размер на 50 240лв.;
7. [фирма], данъчен кредит по една фактура в размер на 1 600лв.;

Осчетоводяването на плащанията към доставчиците са посочени в колона № 9 на Приложение № 1, а датата на плащането в колона № 10.

След като анализира и изследва документите по делото и допълнително представените такива експертизата констатира:

Процесните фактури, издадени от доставчици [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са разплатени. С дружество [фирма] е разплатена фактура № 3...146/28.04.2017г. с РКО № 10/28.04.2017г. – колони №№ 9 и 10 от Приложение № 1. Останалите две фактури не са платени. Фактурите, издадени от доставчици [фирма], [фирма] и „И. 888“ са осчетоводени като разплатени.

Плащането на фактурите, отбелязано в колони с №№ 9 и 10 на Приложение № 1 е в брой.

След като анализира и изследва документацията експертизата установи следното:

- жалбоподателят е осчетоводил закупени материали по сметка 302/1 синтетично, без вид, наименование и количество на материалите, които са по фактури, описани в Таблица № 1 – Справка за закупени материали за периода 01.01.2016г. – 31.12.2016г. по сметка 302/1 „Материали“, която е в констативно-съобразната част на заключението.

- жалбоподателят е осчетоводил разходи за материали, с една счетоводна операция

Д-т сметка 601/3 Разходи

К-т сметка 302/1 Материали

За сумата от 72 427,85лв., синтетично, без направление на разхода, без вид, наименование и количество на разхода, с една счетоводна операция и документ № 454/31.12.2016г., контировка 1069. В самата разпечатка сметка 601/3 е без наименование.

- Наличните счетоводни данни не са достатъчни експертизата да установи какво количество и от кой вид са вложени от наличните материали по видове обекти. Видно е, че в ремонтите са влагани материали, така както са вписани във фактурите за покупка, но счетоводната отчетност не е достатъчна, за да се установи за кой обект какво количество и вид материали са вложени в строежа/ремонта, който да е изпълнен от изпълнителя съобразно сключените договори и издадените фактури.

В Таблица № 1 са описани заведени (осчетоводени) по сметка 302/1 „Материали“ – във фактурите е вписан предмет на доставка като гипсокартон, винкел, шперплат, гипсофазер, газобетонни блокчета, лепило, ламарина, винкел, цимент, дъски, гасена вар, пирони, тапети, ламинат, мокет и др., вкл. и обзавеждане за баня. Закупените материали не са заведени по вид, количество и стойност, въпреки натурално-веществения характер на доставката. Счетоводното изписване на разхода на материалите също е извършено с една счетоводна операция, на 31.12.2016г., за цялата 2016г.

Наличните счетоводни записи не са достатъчни да се определи направлението на разхода, за кой от обектите е, в какви количества и стойности.

Експертната е описала подробно в Констативно-съобразната част извършените видове дейности от изпълнителите по договорите по вид и стойност, така както са в образците актове № 19, издадени от доставчиците, за всеки обект. Като възложител във всеки един акт е вписан [фирма], а като изпълнител – съответния доставчик.

С констатациите на ревизиращия екип, които са в РД може да се каже, че дружеството е водило редовно счетоводната си отчетност.

Осчетоводяването на процесните фактури е като „външна услуга“, като в Приложение № 1, колона № 8 е описана счетоводната операция за всяка една фактура.

Процесните фактури са издадени от доставчиците и са включени в дневниците им за продажба с изключение на:

\* [фирма]:

Фактура № 3...146/28.04.2017г. - не са налични данни за включването и в дневник продажби на доставчика;

\* [фирма]:

Процесните фактури не са включени в дневника за продажба за м. 05.2017г.

По делото не са представени документи от доставчиците, за да се установи начислен ли е данъкът в счетоводството им и отразен ли е приход от процесните доставки.

Съдът кретира заключението на вещото лице като обективно и логично, съответстващо на останалите писмени доказателства по преписката.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/писмени доказателства на стр.27-31 и 65-72/. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, макар същите да не са конкретизирани в жалбата, те по същество не засягат правото на защита на ревизираното лице, което я е реализирало както по административен, така и по съдебен ред, ако същото бе решило да ангажира доказателства, свързани със събиране на доказателства в рамките на съдебното производство. Субективна преценка на жалбоподателя е дали да предостави писмени доказателства, касаещи спорните доставки или не, като това се отнася и за неговите доставчици. При липсата на подобни писмени доказателства, както и липсата на съдействие за преглед на счетоводните документи, касаещи отчетността на ревизирания субект, то и твърдението му за нарушаване на принципа за обективност е несъстоятелен.

При така изложената фактическа обстановка, съдът формира и своите правни изводи - На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът разглежда

спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанията, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер. С оглед правомощието на съда по чл.160, ал.2 от ДОПК, същият следва да провери за всеки от доставчиците, дали са спазени изискванията на закона относно начисляване на данъка и реалността на доставката. В този смисъл е и константната практика на Върховния административен съд – решение № 4843 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 5289/2011 г. и решение № 15605 от по адм. дело № 4030/2011 г.

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от които могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС, Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга.

Безспорно е, че изводът за липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност, т. е. прилагане на определени логически правила към обективно съществуващи факти. Като такава тя подлежи на контрол, т. е. винаги следва да бъде установено дали изводът за липса на реална доставка е изграден при правилна преценка на фактите и обстоятелствата, установени по време на ревизията. В този смисъл, при обжалването на ревизионния акт, не само ревизираното лице има задължение да докаже реалността на доставките, като положителен и благоприятен за него факт, свързан с възникването на право на данъчен кредит, но и следва да бъде установено доколко изводът на органа по приходите за липса на реални доставки е логически и правно издържан.

Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материално-правните предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение №

12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС,решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС,решение по дело С-414/10г на СЕС от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на СЕС/. Доколкото правото на данъчен кредит е субективно притезателно право с насрещен субект приходната администрация /Държавата/,то съгласно правилото на чл.154 от ГПК, приложимо въз основа на § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл.144 от АПК,доказателствената тежест за установяването му е на жалбоподателя. При условията на главно пълно доказване , Е. Нова медия не успя да се справи с тази доказателствена задача в настоящето производство.Напротив приходната администрация с наличните по административната преписка писмени доказателства,поведението на доставчика на жалбоподателя успя да проведе насрещно доказване за установяване на фактите,свързани с липсата на реално изпълнение на доставките по процесните фактури.

В решението си по делото Б. /решение от 06,12,2012год по дело С-285/2011 на Съда на Европейския Съюз е дадено задължително тълкуване на разпоредбите на чл.167 и сл. от Директива 112/2006год относно общата система на ДДС ,свързано с въпроса за преценката на това дали извода на приходната администрация за нереалност на доставката е пряко свързан с отказа на данъчен кредит по ДДС.В него е посочено,че от постоянната съдебна практика на СЕС се установява,че правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagaben и David, С-80/11 и С-142/11).

Въпросът дали дължимият ДДС за предходни или последващи продажби на определени стоки е бил внесен или не в държавния бюджет, е без значение за правото на данъчнозадълженото лице да приспадне платения по получени доставки ДДС. Всъщност ДДС се прилага спрямо всяка сделка в процеса на производство и разпространение, като се приспада ДДС, начислен пряко върху различните елементи от цената (вж. Решение от 12 януари 2006 г. по дело О. и др., С-354/03, С-355/03 и С-484/03, R., стр. I-483, точка 54, Решение по дело К. и R. R., посочено по-горе, точка 49 и Решение по дело Mahagaben и David, посочено по-горе, точка 40). Освен това от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело С. Р., посочено по-горе, точка 52 и Решение от 6 септември 2012 г. по дело Tyth, С-324/11, точка 26).Посочено е също така, че борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112.

В тази насока и диспозитива на решението по същото дело сочи,че

членове 2, 9, 14, 62, 63, 167, 168 и 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство не допускат на данъчнозадължено лице да бъде отказано правото да приспадне данъка върху добавената стойност за доставката на стоки, поради това че поради измами или нередности, извършени нагоре или надолу по веригата спрямо тази доставка, се счита, че последната не е била реално осъществена, без въз основа на обективни данни да е доказано, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че посочената от него сделка, на която то основава правото на приспадане, е част от измама с данък върху добавената стойност, извършена нагоре или надолу по веригата от доставки, което следва да провери запитващата юрисдикция. Това решение на СЕС, както и Решение от 21 юни 2012 г. по дело М. и D., C-80/11 и C-142/11 следва да се съобразят с някои други основополагащи принципи на правото на приспадане на данъчен кредит. Всъщност по делото Б. и по дело М. и D. фактите са напълно различни от тези, установени в настоящето производство. Идентично е и произнасянето на СЕС с Определение от 03,07,2013год по дело C-572/11 Мениджърски бизнес решения срещу ДДОДОП: Член 168, буква а) и член 203 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат на получателя по фактура да се откаже право на приспадане на посочения в тази фактура данък върху добавената стойност, когато доставките, за които се отнася последната, не са били действително осъществени, дори ако рискът от данъчни загуби е отстранен, с мотива че издателят на фактурата е платил посочения в нея данък върху добавената стойност. Всъщност от задължителните за приходната администрация и съдилищата решения на СЕС по преюдициални запитвания и събраните в рамките на производството писмени доказателства, не доказват по категоричен начин, че именно доставчиците на Е. Нова медия – [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], са осъществили спорните доставки на услуги. Всъщност единствено по отношение на доставчика Авто-трейд 2015 Е. услугата е конкретизирана като СМР по договор.

Според съда за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката / или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, а изпълнението като резултат. Без да е прехвърлено правото на собственост и извършена услугата данъчно събитие не съществува /естествено в основната хипотеза на облагаема доставка по чл. 2, т.т. 1-4 от ЗДДС/. Установяването на пораждащият задължението за доставката юридически факт е индиция за реалността на имущественото разместване при изпълнението. Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде

доставчикът. Осигуряването на изпълнение от различно лице не може да има за последица възникването на право на приспадане на данъчен кредит. Косвено доказателство за различно от изпълнителя лице извършило услугите по спорните фактури е отсъствието на достатъчно в качествено и количествено отношение заети лица.

Съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства.

По отношение на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], , [фирма] и [фирма] нито от жалбоподателя, нито от доставчиците са представени доказателства в какво се състоят извършените услуги ,които са фактурирани през проверяваните периоди. Невъзможно е да се установи какъв е конкретния предмет на всяка една от доставките, като липсват данни както за наличин договорни или преддоговорни отношения, или кореспонденция, за да е налице поне индичия в какво се състои предмета на услугата. Също така следва да се отбележе, че предметът на дейност на тези дружества коренно се различава от предмета на дейност на жалбоподателя, като за нуждите на доказването на правото на данъчен кредит същият следва поне да посочи в каква област на материалното знание са извършени услуги от тези доставчици. Също така от заключението на ССЕ, което е неоспорено от страните се установява, че по делото не са представени документи от доставчиците, за да се установи начислен ли е данъкът в счетоводството им и отразен ли е приход от процесните доставки, а също така и по голямата част от фактурите не са разплатени. За доставчика Р. 2015 Е. няма представени данни за наличието на кадрови потенциал. Всички тези доводи водят на извода, че не са извършвани реално предполагаемите услуги, поради което и фактурираните доставки не водят до възникване на правото на данъчен кредит.

По отношение на доставчика на СМР- Агро- трейд 2015 Е. и Ер Це И. Е., съдът намира изводите на органите по приходите за липса на реалност на доставките за правилни. От приетите писмени доказателства и поведението на тези доставчици по безспорен начин се установява, че те не разполага с достатъчен технически потенциал да осъществят доставки на СМР. Наличните четири или пет работници в дружеството биха могли да се приемат , че са достатъчни да формират кадрови потенциал. Отделно от това липсата на конкретизация в какво се състоят строително монтажните работи по договор, липсата и на самия договор, местонахождението на обекта , липсата на съдействие както на доставчика, така и на жалбоподателя/ който най малкото би следвало да знае какви СМР е изисквал и платил на доставчика/ доказват тезата на органите по приходите за липса на подобен вид доставка. В тази насока заключението на ССЕ е категорично, че наличните счетоводни данни не са достатъчни експертната да установи какво количество и от кой вид са вложени от наличните материали по видове обекти. Видно е, че в ремонтите са вложени материали, така както са вписани във фактурите за покупка, но счетоводната отчетност не е достатъчна, за да се установи за кой обект какво количество и вид материали са вложени в строежа/ремонта, който

да е изпълнен от изпълнителя съобразно сключените договори и издадените фактури.

В Таблица № 1 са описани заведени (осчетоводени) по сметка 302/1 „Материали“ – във фактурите е вписан предмет на доставка като гипсокартон, винкел, шперплат, гипсофазер, газобетонни блокчета, лепило, ламарина, винкел, цимент, дъски, гасена вар, пирони, тапети, ламинат, мокет и др., вкл. и обзавеждане за баня. Закупените материали не са заведени по вид, количество и стойност, въпреки натурално-веществения характер на доставката. Счетоводното изписване на разхода на материалите също е извършено с една счетоводна операция, на 31.12.2016г., за цялата 2016г. Наличните счетоводни записи не са достатъчни да се определи направлението на разхода, за кой от обектите е, в какви количества и стойности.

Всичко това според настоящия състав разколебава твърдението на жалбоподателя за реалност на доставките на услуги от посочените по горе дружества.

Също така по отношение на начислените лихви за забава за деклариран и невнесен в срок данък за даначини период м.10 2016 и м.01.2017г жалбоподателят не представя за внесен в срок данък ,поради което и РА и в тази му част е законосъобразен.

Досежно задълженията по ЗКПО:

На база на констатациите в частта по ЗДДС за липса на реална доставка на стоки и по процесните фактури отпосочените доставчици, както и от Елит Мениджмънт Е. за 2015 година и във връзка с отказаното право на приспадане на данъчен кредит, както от фактическа така и от правна страна, законосъобразно органите по приходите са приели, че е налице несъответствие между документалната обосновааност на разходите по фактурите и действителните стопански операции. В тази насока следва да се отбележи, че според заключението на вещното лице наличните счетоводни данни не са достатъчни експертизата да установи какво количество и от кой вид са вложени от наличните материали по видове обекти, което съчетено със значителния обем на СМР, описани в актовете образец 19, прилежени по делото обуславят правилния извод на органите по приходите за липсата на кадрови потенциал както при Елит Мениджмънт Е. за 2015, така и при Ер и Це И. Е., Агро-трейд 2015 ЕООД , Билдър Ф. Е., А. 78 Е. и Р. 2015 Е. за 2016г. Независимо от представените актове образец 19, които са подписани от лицата, то липсата на доказателства за кадрови, технически потенциал, както и за ангажиране на подизпълнителите водят единствено на извода, че са фактурирани доставки за услуги за СМР, които не са извършени от тези лица. Налице са основанията на разпоредбата на чл. 16, ал. 2 т. 4 от ЗКПО, съгласно която не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. По силата чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на **Закона за счетоводството** /ЗСч./ отразяващ вярно стопанската операция, което в случая не е доказано.

Поради изложеното съдът възприема доводите на жалбоподателя за

незаконосъобразност на РА в тази му част за неоснователни.  
Ето защо и според настоящия състав ревизионният акт е законосъобразен и следва жалбата срещу него да се отхвърли.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 5284,49 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], [улица],вх.А,ет.2 чрез П. Г. Г., в качеството на управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221718001459-091-001 от 14.12.2018 г.,в частта , потвърден от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 430/13.03.2019 г., с който на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 95196 лв.,за данъчни периоди м.08-09,2016,м.12.2016,м.04,05,09 и 10.2017 ,ведно със съответните лихви от 15740,67лв. ,както и установените задължения по ЗКПО за данъчни периоди 2015 и 2016г в размер на 62838,98лв и лихви за просрочиев размер на 13 948,66лв

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] , със седалище [населено място], [улица],вх.А,ет.2 чрез П. Г. Г., в качеството на управител, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 5284,49 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: